

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของบุคคลกลุ่มต่างๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา นักหนังสือพิมพ์ ตลอดจนประชาชนทั่วไป จึงเกิดความคิดว่า น่าจะมีวิธีการที่จะช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของบุคคลเหล่านี้ เพื่อให้เขาสามารถเขียนภาษาไทยได้ถูกต้อง และมีความคิดวก่อนที่จะหาวิธีแก้ไข เราจำเป็นต้องศึกษา ค้นคว้า เพื่อให้รู้ลักษณะของข้อผิดพลาดและสาเหตุที่ทำให้บุคคลกลุ่มต่างๆ เขียนภาษาไทยผิดพลาดเสียก่อน นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ได้มีผู้ทำไว้มากแล้วก็จริง แต่เป็นเพียงเรื่องแทรกอยู่ในบทความที่กล่าวถึงการใช้ภาษาในค่านต่างๆ เท่านั้นคือผู้เขียนบทความเหล่านี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยตรง จึงไม่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในค่านต่างๆ อย่างละเอียด

ด้วยสาเหตุดังกล่าวมานี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาค้นคว้า หาความรู้เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยและสาเหตุ และได้เลือกศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ในการสอบวิชาภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะผู้วิจัยใคร่จะทราบว่า ผู้ที่มีโอกาสศึกษาภาษาไทยมากกว่าบุคคลกลุ่มอื่น จะเขียนภาษาไทยผิดมากน้อยเพียงใด และอย่างไร และมีสาเหตุเนื่องมาจากอะไร เพื่อที่จะได้หาทางแก้ไขต่อไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้

อาจารย์ถ่ายฉง วิมุกตะลพ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "การใช้คำให้ถูก-

ความหมาย"¹ ว่า

คำชื่อนี้มีประโยชน์ทั้งในด้านให้ความหมายกว้างขวางออกไป
ทั้งทำให้ออกเสียงสะดวก และมีเสียงสละสลวยน่าฟังขึ้นด้วย
แต่ในปัจจุบันนี้ผู้ใช้ภาษาไทยมุ่งแต่จะให้เกิดเสียงสละสลวยน่า
ฟังถ่ายเดียว จนลืมนึกถึงความหมายของคำเกี่ยวกับคำชื่อนี้
ว่ามีความแตกต่างกันอยู่ เช่น ชิง กับ กักขัง เปลือง กับ
สิ้นเปลือง หากนำมาใช้สับสนปนกันก็ทำให้ความหมายผิดความ
ประสงค์ของผู้ใช้ได้ เหตุที่ใช้ผิดอีกประการหนึ่งคือ ความเข้าใจผิด
ขาดความรู้ เห็นเขาใช้ผิดกันมากก็ใช้ผิดตามไป มิได้
ศึกษาให้รู้ความหมายของคำนั้นๆ อย่างถ่องแท้แน่นอนเสียก่อน

ตัวอย่างประโยคที่นำมาแสดงต่อไปนี้ ได้มาจากสื่อมวลชน
ต่างๆทั้งของหน่วยราชการและเอกชน บางประโยคได้มาจาก
เอกสารของสถานศึกษาชั้นสูง นาวินคิดว่าความเข้าใจความ
หมายของคำผิดพลากไป เช่นนี้มีอยู่แพร่หลาย แม้ในหมู่ผู้ที่ใฝ่
ว่ามีการศึกษาคือแล้ว ความเข้าใจผิดนี้หากไม่แก้ไขก็จะตกทอด
ไปถึงคนรุ่นหลังได้ ทางแก้เห็นจะไม่มีอย่างอื่น นอกจาก
ศึกษาให้รู้ความหมายของคำให้ถูกต้องก่อนที่จะนำไปใช้

1. หลายประเทศต่างต้องการสินค้าบริโภคจากประเทศ
ไทย หากไทยก็กักไม่ส่งไปจำหน่าย ประเทศที่พึ่งพาสินค้า
ไทยก็จะขาดแคลนสินค้าบริโภคมากขึ้น
ควรแก้เป็น .... หากไทยก็กักสินค้าไว้...

¹ ใ้ยอง วิบูลกะลพ, "การใ้ยคำใ้ยถูกความหมาย" ศิลปะการใ้ยภาษา (พระนคร :
ศูนย์เทคโนโลยีทางการใ้ยษา กรมวิชาการศึกษา, 2517) หน้า 15-26

กัก - ไม่ปล่อยให้

กักกัน - กำหนดให้ให้อยู่เพื่อคัดค้าน

2. ห้ามไม่ให้นักเรียนกักตุนอาหารไว้ในกระเป๋านักเรียน
ควรแก้เป็น ....เก็บอาหารไว้

กักตุน - เก็บไว้, กักไว้ เช่น ผู้มีทุนกักตุนสินค้า (พจน.)

3. เรื่องนี้ผู้เขียนเขียนอย่างตรงไปตรงมา อ่านแล้วทำให้
เห็นความเป็นอยู่ และลักษณะของคนไทย เป็นอย่างที่เขา
กล่าวหาจริงๆ

ควรแก้เป็น ....เป็นอย่างที่เขากล่าวไว้จริงๆ

กล่าวหา - ฟ้อง เช่น ทรัพย์สินของซึ่งมีในกล่าวหา (กฎ,
ราชบุรี) (พจน.)

4. การสร้างถนนในแม่น้ำเจ้าพระยาจะคลี่คลาย ความ
คับคั่งของการจราจรไม่เท่าถนนรอบเมือง (ข่าววิทยุกระจาย
เสียง สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เช้าวันจันทร์
ที่ 14 ส.ค. พ.ศ. 2515)

ควรแก้เป็น ....จะช่วยคลายความคับคั่ง....(หรือ)....

จะผ่อนคลายความคับคั่ง....

5. ถ้าที่ดินป่าสงวนแห่งใดมีผู้เช่าทำกิน และมี ส.ค. 1
ทางกรมป่าไม้ก็จะพิจารณาผ่อนคลายให้ เพราะเป็นการ
เช่าทำกินโดยสุจริตไม่ใคร่มีเจตนาจะรุกป่าสงวน

ควรแก้เป็น ....จะพิจารณาผ่อนผันให้

ผ่อนคลาย - คลี่ออก, ขยายออก, สร้าง (พจน.)

อาจารย์พรทิพย์ ภัทธนาวิก โค้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "การใช้คำ"² ว่า

ส่วนสำนวนต่างประเทศก็เป็นสิ่งที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาไทย เพราะภาษาแต่ละภาษาย่อมมีหลักและวิธีใช้ภาษาเป็นของตนเอง ผู้ใช้ภาษาควรจะรักษาวิธีการนั้นไว้ ดังนั้นผู้เขียนข่าวจึงควรจะระลึกอยู่เสมอว่า ชาวที่เขียนเป็นข่าวภาษาไทย จึงต้องใช้รูปแบบประโยคและสำนวนของภาษาไทยไม่ควรรูปประโยคและสำนวนต่างประเทศ เพราะจะทำให้เสียลักษณะของภาษาไทย และจะทำให้ข้อเขียนนั้นๆไม่น่าฟัง เช่น

"เขาจับเครื่องบินไปอเมริกาตั้งแต่เมื่อวานนี้" เป็นสำนวนต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้ถูกต้องตามสำนวนไทย จะต้องใช้ว่า "เขาโดยสารเครื่องบินไปอเมริกาตั้งแต่เมื่อวานนี้"

"คุณหญิงสมศรีถูกเชิญไปรับประทานอาหารที่โรงแรมเอราวัณ" เป็นสำนวนต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้เป็นสำนวนไทย จะต้องใช้ว่า "คุณหญิงสมศรีได้รับเชิญไปรับประทานอาหารที่โรงแรมเอราวัณ"

"ผู้ที่มารอให้การต้อนรับ นำกระเช้าดอกไม้มามอบให้เพื่อแสดงความยินดีในการกลับมาของนายกสมาคม" เป็นรูปประโยคต่างประเทศ ถ้าจะใช้ให้เป็นรูปประโยคภาษาไทย จะต้องใช้ว่า "ผู้ที่มารอรับก็นำกระเช้าดอกไม้มามอบให้นายกสมาคม เพื่อแสดงความยินดีที่โคกลับมา"

---

²พรทิพย์ ภัทธนาวิก, "การใช้คำ" ศิลปการใช้ภาษา (พระนคร: ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2517) หน้า 12-14

อีกตอนหนึ่งกล่าวถึง สิ่งที่ควรระมัดระวังในการเขียนข่าวว่า

ในการเขียนข่าว มีสิ่งที่ควรระมัดระวังเกี่ยวกับการใช้คำ ดังนี้

1. ควรระมัดระวังในเรื่องการเปลี่ยนคำใช้ ในประโยคเดียวกันเมื่อใช้คำใดคำหนึ่งแล้ว ก็ควรจะใช้คำนั้นต่อไป ไม่ควรเปลี่ยนคำใช้โดยไม่จำเป็น เช่น "เมื่อวันที่ 18 สิงหาคม ศกนี้ ได้เกิดเพลิงไหม้ขึ้นในซอยสารภี 2 ถนนประชาธิปไตย ไฟไหม้รายนี้เกิดขึ้นเมื่อเวลา 13.40 น."

ในประโยคตัวอย่างนี้ ใช้คำต่างกัน 2 คำ ในความหมายเดียวกัน คือคำว่า "เพลิงไหม้" กับ "ไฟไหม้" ในที่นี้ควรจะใช้คำเดียวกัน ทั้งนี้จึงทำให้ประโยคไม่สละสลวย

2. ควรระมัดระวังในเรื่องการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในประโยคเดียวกัน เช่น "รถค่อยๆเคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว" ในประโยคนี้ ตอนต้นประโยคใช้ว่า "ค่อยๆเคลื่อน" ซึ่งให้ความหมายว่าเคลื่อนไปอย่างช้าๆ แต่ในตอนท้ายของประโยคใช้ว่า "อย่างรวดเร็ว" จึงทำให้ความหมายขัดแย้งกัน

3. ควรระมัดระวังในเรื่องการใช้คำผิดหน้าที่ เช่น เอาคำกริยาไปใช้เป็นคำนาม หรือเอาคำนามไปใช้เป็นคำขยาย เป็นต้น เช่น "พอตกค่ำ ถนนหนทางกจากวดยแสงนวลของโคมถนน" คำว่า "จาก" ใช้เป็นคำขยาย จะขยายคำนาม คำกริยา หรือคำขยายด้วยกันก็ได้ เช่น แสงจาก สว่างจาก ส่องจาก เป็นต้น แต่ในประโยคตัวอย่างใช้เป็นคำกริยา จึงทำให้เกิดข้อบกพร่องขึ้น

4. ควรระมัดระวังในเรื่องการใช้คำแสดงพจน์ เช่น "เมื่อรอดเจ้าหน้าที่ไปถึง นายไฟฟ้าส่องดูในป่าข้างทาง ก็พบคน

รายอื่นหลบอยู่ ทันทีนั้นเองคนร้ายก็รวักระสูนใส่เจ้าหน้าที่ก่อน
หนึ่งนัด เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงกระจายกำลังกันออกยึดบริเวณ ป่า
 ละเมาะเป็นที่กำบัง"

ข้อความนี้ มีคำว่า "รวักระสูน" ซึ่งให้ความหมายว่ายิงกระสุน
 ออกไปหลายๆนัดติดๆกัน แต่ในตอนท้ายบอกว่า "หนึ่งนัด" จึง
 ให้ความหมายในเรื่องพจน์ขัดแย้งกัน

อาจารย์คุณฎีพร ชำนิโรศานต์ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "การเขียนข่าว"³

ว่า

การเน้น เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจดี เพื่อยืนยันข้อเท็จจริง หรือ
 เพื่อเร้าให้ผู้ฟังสนใจนั้น อาจจะทำได้โดยการซ้ำประโยค หรือ
 คำที่สำคัญ หรือการคัดคำพูดของบุคคลสำคัญ แทรกไว้ในที่ที่
 เหมาะสม หรือการอัดเทปบันทึกเสียงคำพูดของบุคคลสำคัญมา
 ถ่ายทอดแก่ผู้ฟังทุกคำพูด หรือเพียงตอนใดตอนหนึ่งที่เห็นว่า
 สำคัญหรือเด่นที่สุด ตรงกันข้าม ข้อความใดที่รู้กันอยู่แล้วโดยทั่วไป
 แล้ว ก็กล่าวเพียงครั้งเดียว ไม่ต้องซ้ำ

ตัวอย่าง "จอมพลประภาส จารุเสถียร รองนายกรัฐมนตรี
 ประธานคณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญ และรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทย" ในการกล่าวถึงครั้งต่อไป ก็ไม่จำเป็นต้อง
 ซ้ำข้อความข้างท้ายชื่อ หรือเมื่อกล่าวถึง "นายอภิรักษ์ จันท-
 วิมล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ" ในครั้งต่อไป ก็
 เลือกล่าวเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น "นายอภิรักษ์ จันทวิมล"
 หรือ "รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ"

³คุณฎีพร ชำนิโรศานต์, "การเขียนข่าว" ศิลปการใช้ภาษา (พระนคร: ศูนย์
 เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2517) หน้า 28-33

การลำดับความ

การเขียนให้ข้อความสัมพันธ์กันนั้น อาจจะใช้คำหรือวลีเป็น เครื่องเชื่อมให้ความติดต่อกัน เช่น ใช้คำเชื่อมแสดงความคิดเห็นที่เหมือนกัน เช่นคำว่า อีกด้วย, ยิ่งกว่านั้น, นอกจากนี้, การที่จะใช้คำเชื่อมประโยคนี้ต้องระมัดระวังคือเมื่อใช้คำเชื่อม และเขียนประโยคเชื่อมขึ้นต้นข้อความ ต้องไม่ลืมที่จะเขียน ประโยคหลักด้วย และประโยคหลักไม่ควรอยู่ห่างจากประโยค เชื่อมมากนัก ข้อผิดพลาดดังนี้มักเกิดขึ้น เมื่อผู้เขียนใช้ ประโยคเชื่อมที่มีข้อความยืดยาวจนเกินไป ตัวอย่างเช่น

"ในขณะที่เกิดเพลิงไหม้อยู่นี้ พล.ต.ท. มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล พล.ต.ต. จำรัส จันทร์ขจร ผู้บังคับการตำรวจนครบาลธนบุรี ฯลฯ พร้อมด้วยระดับเพลิงจาก หน่วยต่างๆ ที่ไปร่วมกับเพลิงครั้งนี้ประมาณ 20 กว่าคัน"

จะเห็นได้ว่าประโยคข้างต้นมีแต่ประโยคเชื่อม (ขึ้นต้นด้วย คำเชื่อมในขณะนี้) แต่ไม่มีประโยคหลัก ข้อผิดพลาดนี้เกิดขึ้น เพราะผู้เขียนเขียนชื่อตำรวจและตำแหน่งหน้าที่ของตำรวจถึง 8 คน ตำรวจเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค เนื่องจากประธานของประโยคเป็นข้อความที่ยืดยาวมาก ผู้เขียนจึง ลืมเขียนกริยาของประโยคนี้นี้

ความกระชับ ได้แก่ความรัดกุมในการใช้คำที่กระชับ ใช้คำ ตรงตามความหมาย ไม่ใช่คำหรือวลีที่เกินจำเป็น เช่น คำหรือ ข้อความที่ให้ความหมายเหมือนกัน หรือซ้ำกัน ถ้าตัดความส่วน ใดส่วนหนึ่งออกไปแล้ว ไม่ทำให้เสียความก็ควรตัด

ตัวอย่างเช่น

"การบรรเลงดนตรี และการแสดงต่างๆนี้ ได้แสดงติดต่อกัน"

กันมากกว่า 22 ปีแล้ว สำหรับศุภบรรเลงประจำปีนี้ เป็นปีที่ 23" ควรแก้ไขให้รัดกุมดังนี้ "การบรรเลงดนตรีและการแสดงต่างๆนี้ มีติดต่อกันเรื่อยมา จนถึงปีนี้เป็นปีที่ 23"

อาจารย์คุณฉวีพร ชำนิโรศานต์ ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "ปัญหาการใช้ภาษาไทย"⁴ ว่า

การใช้คำฟุ่มเฟือย

ลักษณะการใช้คำฟุ่มเฟือยอย่างแรก ก็คือ การใช้คำมากแต่ได้ความเท่าเดิม จริงอยู่การเขียนประโยคยาวขึ้น ใช้คำมากขึ้นอาจจะช่วยให้ข้อความสละสลวย ไมหวน แต่ถ้าใช้บ่อยๆหรือมากเกินไป ก็อาจจะทำให้รุงรังน่ารำคาญได้ ลองพิจารณาประโยคต่อไปนี้

"เขาได้ทำความตกลงกับคนอื่นเรียบร้อยแล้ว" ถ้าใช้ว่า "ตกลง" แทน "ทำความตกลง" ก็ได้ความเท่ากันหรือประโยคว่า

"เขาได้รับความพอใจในการที่ได้รับเลือกเป็นประธาน" ถ้าใช้เพียงว่า "เขาพอใจที่ได้รับเลือกเป็นประธาน" ก็ได้ความเท่ากัน

คำที่นิยมใช้มากที่สุดและใช้พรว้าเพ้อ คือคำว่า "ทำการ" ลองสังเกตข้อความต่างๆ ในสมัยนี้จะพบว่า ผู้เขียนนิยมใช้คำว่า "ทำการ" นำหน้าคำกริยาเกือบทุกคำ แทนที่จะใช้คำกริยานั้นๆ

⁴คุณฉวีพร ชำนิโรศานต์, "ปัญหาการใช้ภาษาไทย" กรอภษาและวรรณกรรม (พระนคร:ชุมนุมวิชาการอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516) หน้า 33-80

โดยไม่ต้องมีคำ "ทำการ" นำหน้า เช่น ทำการสอนหนังสือ ทำการอภิปราย ทำการจับกุมผู้ร้าย ทำการปราบปราม ฯลฯ ข้อความต่างๆที่มีคำว่า ทำการนั้น ผู้ใช้ภาษาจะตัดคำว่า "ทำการ" ออกไปได้ทุกแห่ง และจะได้ความเท่าเดิมและได้ประโยคที่รัดกุมกว่าด้วย

ลักษณะการใช้คำฟุ่มเฟือยอีกอย่างหนึ่งคือการใช้ความลักษณะ เช่นนี้ต่างจากลักษณะแรกในแง่ที่ว่าใช้คำมากแต่ได้ความซ้ำความเดิม วิธีแก้ไขคือ ตัดข้อความส่วนที่ซ้ำออกไป เช่น

ถูกเผาในไฟ คำว่า ถูกเผา ทำให้ทราบแล้วว่าเผาไฟ จะเผาด้วยอย่างอื่นไม่ได้ ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องมีความ ในไฟ ต่อข้างท้าย ควรตัดออกไป

เขาเป็นคนแก่มียู่มาก, เขามีน้องสาวอายุน้อยกว่าเขา, คำรวจเอากระดาษปิดศพของผู้ตาย, คนที่เกิดมาในโลกนี้ เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างการซ้ำความโดยไม่จำเป็น....

การซ้ำคำหลายครั้งในที่ใกล้ๆกัน อาจจะช่วยเน้น ให้ข้อความมีน้ำหนักขึ้น ตัวอย่างเช่น

"ญี่ปุ่นหันเข้าโทรทัศน์เพื่อโฆษณาสินค้าญี่ปุ่น"

ปัญหาการเลือกคำผิดหน้าที่ เช่น

"ท่านอุปการคุณอย่างดียิ่ง" คำว่า "อุปการคุณ" เป็นคำนาม นำมาใช้เป็นคำกริยา แทนคำว่า "อุปการะ"

"หนังสือนี้อุณหณาฝากังควยเรื่องหลายรส" ใช้คำว่า "อุณหณาฝากัง" ผิดหน้าที่ คือใช้เป็นคำกริยา แทนที่จะใช้เป็น คำวิเศษณ์หรือคำขยาย

คุณหญิงสมโรจน์ สวัสดิ์คฤกุล ณ อยุธยา กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "ภาษาไทยเก็บตก"⁵ ว่า

ลักษณะของคำไทยนั้น เคยเป็นคำเกี่ยวโคตๆ เช่น กิน
 เที้ยว อ้วน ผอม รัก เกลียต คังที่นักเรียนภาษาไทยทราบอยู่
 แล้ว วิธีนำคำเข้าผูกเป็นประโยค ก็เป็นประโยคสั้นๆ ไม่ยืด
 ยาว แต่ก็สื่อความหมายได้ชัดเจน พังง่าย เช่น ในจารึกสุโข-
 ทัยว่า "แม่กูชื่อนางเสื่อง" หรือ "นำตระพังโพงสีใส่กินก็ดังกิน
 น้ำโขงเมื่อแลง" แม้ในตนรัตนโกสินทร์ก็ยังนิยมประโยคสั้น
 เช่น "ใจใดไค้พังคังนั้นก็ไกรธ" หรือในบันทึกความทรงจำของ
 กรมหลวงนรินทรเทวี ตอนกล่าวถึงสมัยกรุงธนบุรีว่า คนแผ่นดิน
 ชุ่มพื้นชื้นฉล ประโยคนี้สั้นก็จริง แต่ทิ้งจินตนาการอันลึกซึ้งไว้ให้
 ผู้อ่าน โดยไม่จำเป็นต้องใช้ประโยคยาวๆ พรรณนาความร่มเย็น
 ในตอนต้นแผ่นดิน ปัจจุบันนี้ภาษาไทยเปลี่ยนวิธีผูกประโยค จาก
 สั้นเป็นยาว การเขียนการพูดจึงพังยากขึ้น ถ้าใช้คำโดยไม่คำ
 หนึ่งถึงรูปและชนิดหรือความหมายของคำเสียก่อน ก็พังดูน่าวาย
 จนเกิดอุปสรรคในการสื่อความหมาย จะขยับย่อใจความ ก็ไม่ถูก
 การใช้คำใดที่เป็นกริยา มักมีวิธีทำกริยาให้เป็นอาการนามเสีย
 ก่อนเข้าประโยค แล้วก็ใช้ตามหลังคำว่า "ให้" ประโยคที่เคย
 ใช้ว่า "เขาสนใจเธอ" ก็ต้องพูดว่า "เขาให้ความสนใจเธอ"
 "ฉันเอ็นดูเด็กคนนี้" ก็ต้องใช้ว่า "ฉันให้ความเอ็นดูเด็กคนนี้"
 "ประชาชนต้อนรับนายกฯ อย่างชื่นบาน" ก็กลายเป็น "ประ-
 ชาชนให้การต้อนรับนายกฯ อย่างชื่นบาน"

⁵สมโรจน์ สวัสดิ์คฤกุล ณ อยุธยา, "ภาษาไทยเก็บตก" ชุมนุมทางภาษาไทย (พระนคร:
 ชุมนุมส่งเสริมการใช้ภาษาไทย, สิงหาคม 2518) หน้า 40

3.3 งานวิจัยที่นำมาใช้เป็นหลักในการตัดสินข้อผิดพลาดต่างๆ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดต่างๆ ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้อาศัยผลงานต่างๆเป็นหลักในการตัดสิน ที่สำคัญได้แก่ หลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ระบบไวยากรณ์ไทย⁶ ของดร. วิจิตร ภาณุพงศ์ และพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493

พระยาอุปกิตศิลปสาร ได้กล่าวถึงเรื่องชนิดของคำและประโยค ไว้ในหนังสือหลักภาษาไทย⁷ ดังนี้

เรื่องชนิดของคำ

คำทั้งปวง ที่มีลักษณะดังแสดงมาแล้ว จำแนกออกเป็นชนิดต่างๆกันดังนี้

1. คำนาม เป็นคำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
2. คำสรรพนาม เป็นคำใช้แทนชื่อต่างๆ
3. คำกริยา เป็นคำบอกอาการของคน สัตว์ สิ่งของ เป็นต้น
4. คำวิเศษณ์ เป็นคำประกอบคำอื่นให้มีความหมายต่างออกไป
5. คำบุพบท เป็นคำสำหรับนำหน้านาม และสรรพนาม
6. คำสันธาน เป็นคำเชื่อมคำหรือความให้ติดต่อกัน
7. คำอุทาน เป็นคำบอกเสียงต่างๆ

....

ข้อ 17. อาการนาม คำนามที่เป็นชื่อแห่งกริยาอาการหรือความปรากฏเป็นต่างๆแห่งคน สัตว์ สิ่งของ ซึ่งเนื่องมาจากคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ เช่น การกิน การอยู่ ความตาย ความสวย และความงาม เป็นต้น เหล่านี้เรียกว่า "อาการนาม" และคำอาการนามนี้โดยมากเป็นคำประสมที่มีคำว่า "การ หรือ ความ"

⁶ ผลการวิเคราะห์ภาษาไทยโดยใช้หลักภาษาศาสตร์

⁷ พระยาอุปกิตศิลปสาร, หลักภาษาไทย (พระนคร: 2514)

นำหน้าเป็นพื้นมีข้อยกเว้นบาง ดังจะอธิบายต่อไป

คำ "การ" และ "ความ" ที่นำหน้านั้น มีที่ใช้ต่างกัน คือ ถ้านำหน้าคำกริยามักใช้ "การ" แต่ถ้านำหน้าคำกริยาที่มีความว่า มี เป็น เกิด คับ เจริญ เสื่อม หรือกริยาที่เกี่ยวกับจิตใจ มักใช้ "ความ" นำหน้า เช่น ความมี ความเป็น ความเกิด ความตาย ความคิด ความรัก เป็นต้น และถ้านำหน้าคำวิเศษณ์แล้วใช้ "ความ" เป็นพื้น เช่น ความดี ความชั่ว ความสวย ความงาม เป็นต้น

ขอสั่งเกต 1. คำกริยาที่ไม่มี "การ" หรือ "ความ" นำหน้าเรียกว่า กริยาสภาวะมาลา ใช้ในหน้าที่นามได้เหมือนกัน เช่น "หาบ คือว่า คอน" เป็นต้น ส่วนอาการนามที่มาจากคำวิเศษณ์นั้น ถึงไม่มี "ความ" นำหน้า ก็นับว่าเป็นอาการนามได้เหมือนกัน เช่น "รัก คือ หามจั่ว รัก ชั่ว หามเส้า" เป็นต้น

....

ขอ 21. ประพันธสรพนาม คือ คำสรพนามที่ใช้แทนนามที่ติดต่อกัน คำ "ประพันธ" แปลว่า ผูกพันกัน ในที่นี้หมายความว่า สรพนามที่ติดต่อกับคำนามที่อยู่ข้างหน้า เช่น ตัวอย่าง "ฉันชอบคนคนขยัน" ทั้งนี้ คำ "คน" ที่อยู่ติดต่อกับคำ "คน" ข้างหน้า ต้องใช้ประพันธสรพนามแทนว่า "ฉันชอบคน ที่ ขยัน" ทั้งนี้ เป็นต้น และคำประพันธสรพนามที่ใช้บ่อยโดยมาก คือคำ "ที่, ผู้ที่, ซึ่ง, ผู้ซึ่ง" อันจะเลือกใช้คำใดก็ได้ แต่คำ "ที่" มีที่ใช้มาก

....

ขอ 40. ประดิษะวิเศษณ์ (อ่าน ประ-ติ-เสก-ชะ-วิ-เสก) คือคำวิเศษณ์ที่บอกความห้าม หรือความไม่รับรอง ได้แก่คำ "ไม่ใช่" (ที่หมายความว่า ไม่ใช่ ไม่ถูก) ไม่ มิ บ บ่อ หาไม่ มิได้ หามิได้ ไม่-หามิได้ เป็นต้น คำพวกนี้ประกอบหน้าก็มี

ประกอบหลังก็มี อยู่ทั้งข้างหน้าหลังก็มี ทั้งตัวอย่างต่อไปนี้
ประกอบนาม "ชกกิจของนักเรียน" (ไม่ใช่กิจของนักเรียนๆ
ประกอบกริยา "ไม่อยู่ มีอยู่ บอยู่ มีไคอยู่ อยู่หาไม่ หาอยู่ไม่
ไม่อยู่หาไมไค" เป็นต้น

....

ขอ 44. ประพันธวิเศษณ์ คือคำประพันธสรรพนามที่เอามาใช้
เป็นคำวิเศษณ์ไคแก่ คำ "ที่ ซึ่ง อัน" และคำประสมที่เกี่ยวข้อง
กับคำพวกนี้ เช่น "อย่างนี้" ฯลฯ ซึ่งนำมาให้ติดต่อกับคำ
วิเศษณ์หรือคำกริยา เช่นตัวอย่าง "เด็กคนนี้ใจแปลกคือใจที่
อธิบายไม่ถูก"

....

ขอ 42. บุพบท (อ่าน บุป-พะ-บท) แปลว่า คำหน้าบท หมายถึง
ความถึงคำชนิดที่ไชนำหน้านาม สรรพนาม หรือกริยาบางพวก
ที่เรียกว่า กริยาสภาวมาลา เพื่อบอกตำแหน่งของคำนาม
สรรพนาม หรือกริยาเหล่านั้นว่า มีหน้าที่เป็นอะไร เช่น
ตัวอย่าง "เขาตีฉันด้วยมือ" ทั้งนี้บุพบท "ด้วย" บอกตำแหน่ง
ของคำ "มือ" ว่ามีหน้าที่สำหรับตี เป็นต้น

....

ขอ 44. บุพบทที่เชื่อมกับบทอื่น คือบุพบทที่นำหน้านาม สรรพ-
นาม หรือกริยาสภาวมาลาดังกลาวแล้ว

ก. บุพบทหน้ากรรรม ไคแก่คำ "ซึ่ง, แก่" ที่จริงบุพบท
ที่ไชนำหน้ากรรรมการก (ผู้ถูกกระทำ) ในภาษาไทยไม่นิยมใช้
เลย มักชอบใช้กรรรมการกลอยๆว่า "เขาชอบเด็ก เขาชอบ
ฉัน" เป็นต้น

ข. คำบุพบทที่นำหน้าคำที่เป็นเจ้าของ ไคแก่ "แห่ง,
ของ" ซึ่งเชื่อมกับนามข้างหน้าเป็นพื้น เช่นตัวอย่าง "บุตร
แห่งนายสี ชีวิตของเขา"

ค. คำบุพบทหน้าทบอบลักษณะ ได้แก่บุพบทที่หน้าหน้าคำ หรือวลีที่ทำหน้าที่บอกลักษณะหรืออาการของบทข้างหน้า ซึ่งมักเป็นคำกริยา หรืออาการนาม เป็นพื้น จึงจะจำแนกไว้ให้เห็นที่สังเกตต่อไปนี้

(1) นำหน้าทบอบลักษณะ เป็นเครื่องใช้ หรือมีอาการร่วมกัน ตามกัน หรือแสดงอาการต่างๆ ได้แก่คำ "ด้วย กับ ทั้ง โดย ตาม ฯลฯ" ตัวอย่าง "ดีด้วยไม่ เห็นกับตา ไปกับเพื่อน อยู่ด้วยกัน นอนทั้งเครื่องแบบ กล่าวโดยจริง เดินตามทาง ทำตามกฎหมาย" ทั้งนี้เป็นคน

(2) นำหน้าทบอบลักษณะเป็นผู้รับและเป็นความประสงค์ของบทหน้า ได้แก่คำ "แก่ แต่ ต่อ เพื่อ สำหรับ เฉพาะ" เหล่านี้เป็นคน ดังตัวอย่าง "ให้เงินแก่บุตร ถวายแด่เจ้านายหาเงินเพื่อบุตร ยื่นคำร้องต่อศาล มีไว้สำหรับชม มีไว้เฉพาะตัวเขา" เป็นต้น

....

ข้อ 45. คำว่า สันธาน แปลว่า การต่อหรือเครื่องต่อ หมายถึงความถึงคำพวกหนึ่ง ซึ่งใช้ต่อเชื่อมถ้อยคำให้ติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ซึ่งทำหน้าที่เป็นบทเชื่อมมี 3 อย่างด้วยกัน คือ

(1) ใช้เชื่อมคำให้ติดต่อกัน เช่นคำ "กับ, และ" ในความต่อไปนี้ ก. อ่านกับเขียน ข. ลูกและหลานและเหลน เป็นต้น...

(2) ใช้เชื่อมให้ประโยคติดต่อกัน คือเชื่อมประโยคที่มีใจความเท่ากัน ดังคำ และ ในความต่อไปนี้ "ผิวเดินข้างหน้า และ เมียเดินข้างหลัง"

(3) เชื่อมให้ความติดต่อกัน มี 2 อย่าง คือ

ก. เชื่อมความตอนต้นกับตอนต่อไปให้ติดต่อกัน เช่นกล่าวเนื้อความตอนต้นจบแล้ว ก็ใส่สันธานบางคำ เช่น "เพราะ

ฉะนั้น เหตุฉะนั้น แต่แท้จริง" เป็นต้น แล้วก็กล่าวเนื้อความต่อไป ให้ติดต่อกับความตอนต้นอย่างหนึ่ง

ข. กับให้เชื่อมความในประโยคเดียวกัน หรือเรื่องเดียวกัน ให้ได้ความติดต่อกัน สละสลวยขึ้น เช่นตัวอย่าง "เขาก็เป็นคนดี เหมือนกัน" ดังนี้ เป็นต้น

คำสันธานทั้งหลายไม่จำเป็นต้องอยู่ระหว่างประโยค หรือระหว่างความเสมอไป จะสอดลงไว้ในที่แห่งใดก็ได้ และจะใช้ก็ คำใดก็ได้แต่เหมาะ คำสันธานบางคำไม่อยู่ในที่แห่งเดียว มีคำอื่นอยู่ เช่นคำว่า "ทั้ง-และ ถึง-ก็" ฯลฯ ในข้อความต่อไป นี้ "ทั้งลูกและหลาน ถึงฝนตกก็ต้องไป" ดังนี้ เป็นต้น...

เรื่องประโยค

003619

ประโยคคือ ถ้อยคำที่มีเนื้อความครบบริบูรณ์ ประโยคหนึ่งๆแบ่งออกเป็น 2 ภาค ดังนี้

ก. ภาคประธาน หมายความว่าส่วนที่ผู้กล่าวอ้างขึ้นก่อน เพื่อให้ผู้ฟังรู้ว่าอะไรเป็นข้อสำคัญของข้อความ ภาคนี้โดยมากมักเป็นคำนามหรือสรรพนามเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้พูดหรือผู้เขียนกล่าวขึ้นก่อน เช่น คำสี บ้าน ฉันทน์ เขา เป็นต้น ซึ่งทราบได้แต่เพียงว่าเป็นใคร หรืออะไรเท่านั้น

ข. ภาคแสดง หมายถึง คำที่แสดงอาการของภาคประธานให้ได้ ความครบว่าแสดงอาการอย่างนั้นอย่างนี้ เช่น คำสี-นอน บ้าน-งาม ฉันทน์-กินข้าว เขา-เป็นนายอำเภอ ฯลฯ ภาคที่อยู่ท้ายประธาน เช่น คำ นอน งาม กินข้าว เป็นนายอำเภอ นี้เรียกว่าภาคแสดง

ข้อความใดๆถ้ามีความหมายครบ 2 ภาคบริบูรณ์เช่นนี้แล้ว ก็ได้อธิบายว่า ประโยค

ข้อ 10. รูปประโยคภาษาไทย.. ข้อสำคัญของไวยากรณ์ไทยเรา

อยู่ที่การเรียงลำดับคำพูดเป็นหลักวิวินิจฉัยชนิดของคำ และหน้าที่
ต่างๆของคำในการบอกสัมพันธ์ของประโยคด้วย ฉะนั้นผู้ศึกษา
จึงควรสังเกตรูปประโยคที่ใช้ในภาษาไทยให้แม่นยำเสียก่อน
ซึ่งมี 4 รูปด้วยกัน ดังต่อไปนี้

(1) ประโยคกรรตุ ส่วนสำคัญของประโยคที่จะยกขึ้นพูดมี
อยู่ 3 ส่วนคือ กรรตุการก(ผู้ทำ) กริยา และกรรมการก(ผู้ถูก
กระทำ) ถ้าเราต้องการจะให้กรรตุการกเด่น เราก็เรียงเอา
กรรตุการกขึ้นเป็นประธาน คือเรียงไว้ข้างหน้า เช่นประโยค
ว่า เสือกินตามี เราอยากจะทำให้เสือเด่น เราก็ยกเสือขึ้นพูด
ก่อนว่า เสือตัวนั้น ตัวนี้ กินตามี เป็นต้น ประโยคที่พูดถึงกรรตุ
การกก่อนเช่นนี้ เรียกว่า ประโยคกรรตุ และกริยา กิน ก็เป็น
กรรตุวาจก คือ แสดงว่ากรรตุการกเป็นประธาน

(2) ประโยคกรรม บางคราวเราต้องการให้กรรมการก
คือผู้ถูกเด่น เช่นประโยค เสือกินตามี นั้น เราต้องการจะให้
เขารู้เรื่องกรรม คือ ตามี ก่อน เราก็เอาคำ ตามี ขึ้นพูดก่อน
ว่า ตามีถูกเสือกิน หรือพูดว่า ตามีผู้ใหญ๋บ้านของเรา เสือ กิน
เสียแล้ว ดังนี้ เป็นต้น ประโยคที่เอากรรมเป็นประธาน คือพูด
ขึ้นก่อนเช่นนี้เรียกว่า ประโยคกรรม และกริยา ถูกกิน หรือ
กิน(เปล่า) ในประโยคเช่นนี้เป็นกรรมวาจก คือแสดงว่ากรรม
การกเป็นประธาน...

ดร. วิจิตรณ์ ภาณุพงศ์ ไท่กล่าวถึงเรื่อง คำเชื่อมสัมพันธ์ คำเชื่อมประโยค
และคำปฏิเสธ ไว้ดังนี้⁸

---

⁸ดร. วิจิตรณ์ ภาณุพงศ์, เอกสารประกอบการเรียนวิชาระบบไวยากรณ์ไทย
(คณะอักษรศาสตร์ปีที่ 4 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2513)

หมวดคำเชื่อมสัมพันธ มีอยู่ 3 คำ ที่ ซึ่ง อัน แต่ที่ใช้พูดกัน
 อยู่เสมอไคแก ที่ ซึ่ง ส่วนคำว่า อัน มักใช้ในภาษาเขียนมากกว่า
 ภาษาพูด คำหมวดนี้มีลักษณะพิเศษ คือ ไม่ลงเสียงหนัก
 (unstressed) และเป็นคำที่ปรากฏในตำแหน่งช่องว่างของ
 กรอบประโยคทดสอบ 5 ตำแหน่งนี้ได้ คือ

นาม	กริยากรรมย่อย	ช่วยหน้ากริยา	กริยากรรม	นาม	กริยากรรม	กริยาวิเศษณ์
บ้าน	ใหญ่	ที่	กำลัง	มี	งาน	สวย
โต๊ะ	กลม	ซึ่ง	จะ	วาง	แจกัน	เตี้ย
						เหลือเกิน

หมวดคำเชื่อมประโยค คำในหมวดนี้มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่ง
 มีลักษณะพิเศษคือ จะเชื่อมประโยค 2 ประโยคเข้าเป็นประโยค
 ใหญ่ประโยคเดียว และประโยคที่มาเชื่อมกันนั้น อาจจะเป็น
 ประโยคเริ่ม หรือ ประโยคไม่เริ่ม ก็ได้

ตัวอย่าง เชื่อมประโยคเริ่ม 2 ประโยค

ฉันปิดหน้าต่างแล้ว เมื่อ ฝนตก

เชื่อมประโยคไม่เริ่ม 2 ประโยค

เธอจะค้าง หรือ เธอจะกลับ

เมื่อฉันอาจจะไปด้วย ถ้า เธอไปได้

เชื่อมประโยคเริ่มและประโยคไม่เริ่ม

ระวังนะ ก็ จะลม

น้องทานยาแล้ว ก่อน มาที่นี่

เชื่อมประโยคไม่เริ่มและประโยคเริ่ม

อากาศมักจะเย็น เวลา ฝนตก

ป้ารู้แล้ว ว่า แม่จะไม่อยู่นี่

นอกจากในตัวอย่างเหล่านี้แล้วยังมีคำเชื่อมประโยค อีกเป็นจำ-
 นวนมาก เช่น หลังจาก พอ ทันทีที่ ขณะที่ จน จนกระทั่ง เมื่อ
 ตั้งแต่ ตอน เพราะ เพื่อ หาก แม้ ทั้งๆ เว้นแต่ นอกจาก ราว

กับ แล้ว และ ส่วน ที่ว่า เพื่อที่ ึ่งๆที่ ตามที่ โดยที่ แต่ว่า
 ก่อนหน้าที ึ่งแต่ครั้ง ถ้าเื่อว่า เป็นคน

หมวดคำปฏิเสธ คำปฏิเสธที่ใช้อยู่ที่สุดในภาษาพูดได้แก่
 คำว่า "ไม่" ซึ่งอาจจะปรากฏในข้อใดข้อหนึ่งข้างล่างนี้ คือ

ก. ข้างหลังคำช่วยหน้ากริยาบางคำ เช่น

วันนี้เพื่อนเกิดไม่มา

การบ้านเกือบไม่เสร็จแล้วละ

คนไขกำลังไม่สบายทีเดียว

เพื่อนฉันคงไม่ชอบเนื้อ

เด็กคนนี้ค่อนข้างไม่เอาเรื่อง

ข. ข้างหน้าคำช่วยหน้ากริยาบางคำ เช่น

เขาไม่ค่อยมาที่นี่

ขนมไม่น่ากิน

เมื่อวานฉันไม่ได้ไปคุุหนึ่ง

ค. ข้างหน้าหรือข้างหลังคำช่วยหน้ากริยาบางคำ เช่น

เธอไม่ควรไปพบเขา

เธอควรไม่ไปพบเขา

เขาไม่เคยเอาใจใส่

เขาเคยไม่เอาใจใส่เรา

ง. ในกรณีที่ไม่มีคำช่วยหน้ากริยาอยู่ในประโยคนั้นเลย

อาจจะปรากฏหน้าคำกริยา เช่น

แคคไม่ออกเลย

น้ำไม่ไหล

เสื้อไม่แห้ง

คอกไม่มีขานเลย

ของ ดร. วิจินต์ ภาณุพงศ์ มีหลักบางข้อที่ไม่ตรงกัน และผู้วิจัยได้เลือกใช้หลักของ ดร. วิจินต์ ภาณุพงศ์ ได้แก่

1. คำเชื่อมสัมพันธ์ ตรงกับที่พระยาอุปกิตศิลปสาร เรียกว่า คำประพันธสรพนาม คำเชื่อมประโยค ตรงกับคำสันธานและคำประพันธวิเศษณ์ เพื่อความสะดวกในการแบ่งหัวข้อต่างๆ ผู้วิจัยจึงได้รวมเรียกคำสันธานและคำประพันธวิเศษณ์ว่า คำเชื่อมประโยค ตามคำอธิบายของ ดร. วิจินต์ ภาณุพงศ์

2. คำปฏิเสธ หนังสือหลักภาษาไทยของ พระยาอุปกิตศิลปสาร⁹ เรียกว่า "ประ-
คิเชษฐวิเศษณ์" และอธิบายไว้ดังนี้ ประกอบนาม ใช่ กิจของนักเรียน (ไม่ใช่กิจของนักเรียน)
ประกอบกริยา ไม่อยู่ มิอยู่ บอยู่ มิได้อยู่ อยู่หาไม่ หาอยู่ไม่ ไม่อยู่หามิได้ เป็นต้น

เนื่องจากคำอธิบายนี้ไม่ได้บอกตำแหน่งที่แน่นอนของคำปฏิเสธ ผู้เขียนจึงใช้คำอธิบายของ ดร. วิจินต์ ภาณุพงศ์ เป็นหลัก¹⁰

4. หลักในการพิจารณาหาข้อผิดพลาด

ส่วนใหญ่ผู้วิจัยได้ใช้หนังสือหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสารเป็นหลักในการพิจารณาหาข้อผิดพลาดในคานวैयाกรณ์ ทั้งนี้เพราะเห็นว่า นิสิตซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูล และผู้วิจัยต่างก็ได้เรียนภาษาไทยตามหลักของพระยาอุปกิตศิลปสารมาก่อน สิ่งที่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาด คือภาษาที่นิสิตเจ้าของข้อมูลใช้ผิดไปจากหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้ใช้เรื่องระบบไวยากรณ์ไทย ของ ดร. วิจินต์ ภาณุพงศ์ เป็นหลักในการพิจารณาหาข้อผิดพลาดในคานวैयाกรณ์ควย และได้ใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 เป็นหลักในการพิจารณาหาข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์และเรื่องความหมายของคำ ตอนใดที่ใช้สองเรื่องหลังนี้เป็นหลักและเหตุใดจึงใช้ ได้อ่างไว้ในเชิงอรรถในตอน

⁹ เรื่องเดิม หน้า 94

¹⁰ คู่มือที่ 1 หน้า 18

นั้นๆ แล้ว ส่วนที่ไม่ได้อ่างไว้ เป็นส่วนที่ใช้หลักของพระยาอุปกติศิลปสาร

การเสนอคำหรือข้อความที่ควรใช้แทนชื่อผิดพลาด ผู้วิจัยได้อาศัยความรู้ที่เคยเรียนมา และประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน เป็นหลักในการพิจารณาด้วย นอกเหนือไปจากหนังสือต่างๆ ที่กล่าวถึงข้างบนนี้ คำหรือข้อความที่ผู้วิจัยเห็นว่า ควรใช้แทนชื่อผิดพลาดต่างๆนั้น ผู้อื่นอาจจะเห็นเป็นอย่างอื่นแตกต่างออกไปก็ได้ เพราะข้อความเดียวกันอาจจะมามีวิธีเขียนโคหลายแบบ และอีกประการหนึ่ง ผู้วิจัยได้พยายามที่จะรักษารูปหรือความหมายของคำหรือข้อความนั้นไว้ให้ใกล้เคียงกับของเดิมมากที่สุด และเพื่ออธิบายชื่อผิดพลาดของแต่ละเรื่องให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

การอธิบายสาเหตุของชื่อผิดพลาด ผู้วิจัยก็ได้อธิบายตามความคิดเห็นส่วนตัวว่ามีคำอธิบายของท่านผู้อื่นทั้งที่ตรงและไม่ตรงกับความคิดเห็นของผู้วิจัยก็จะอธิบายไว้ด้วย สาเหตุของชื่อผิดพลาดอาจจะมีอีกหลายสาเหตุ ตามความคิดเห็นของท่านผู้รู้แต่ละท่าน

5.5 ความมุ่งหมายในการวิจัย

เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะชื่อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516

6. ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาชื่อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย จากข้อสอบวิชาภาษาไทย ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จำนวน 1,000 ฉบับ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๖.1 วิชาศิลปการเขียน

ก. เรื่องบันทึกการท่องเที่ยว	ของนิสิตชั้นปีที่ 3	จำนวน	85	ฉบับ
ข. เรื่องประธานชมรมกล่าวแนะนำชมรม	"	2	"	218 "
ค. เรื่องรุ่งอรุณ	"	2	"	215 "

๖.2 วิชาเรียงความ

ก. เรื่องการเรียงภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในคณะอักษรศาสตร์	ของนิสิตชั้นปีที่ 2	จำนวน	168	ฉบับ
---	---------------------	-------	-----	------

21

ข. เรื่องเกียรติศักดิ์	ของนิสิตชั้นปีที่ 2	จำนวน	6 ฉบับ
ค. เรื่องเด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า	"	"	29 "
1. วิจารณ์บทความ	"	"	112 "
2. วรรณคดีนิทาน	"	"	51 "
เวสสันดร และเบงคลี	"	"	58 "
ขุนช้างขุนแผน	"	"	58 "
รวมข้อมูลทั้งสิ้น	ข้อมูลจากนิสิตชั้นปีที่ 1	จำนวน	51 ฉบับ
	"	"	864 "
	"	"	<u>85</u> "
		รวม	<u>1,000</u> ฉบับ

จำนวนนิสิตผู้เขียนกระดาษคำตอบวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 นี้ มีจำนวนรวมกันประมาณ 350 คนเท่านั้น ดังนั้นข้อมูลทั้ง 1,000 ฉบับ จะได้จากผู้เขียนกระดาษคำตอบที่เป็นคนๆ ใดสักคนบ้าง โดยเฉพาะผู้เขียนซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2

๗. ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้

๗.1 งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนภาษาไทย ในการแก้ไขให้นิสิต คณะอักษรศาสตร์ หรือนิสิตนักศึกษาและนักเรียนในสถาบันต่างๆ เขียนภาษาไทยได้ถูกต้อง

๗.2 งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่ผู้สนใจภาษาไทย ในการปรับปรุงแก้ไขการเขียนภาษาไทยของตนให้ดีขึ้น

๘. วิธีดำเนินการวิจัย

๘.1 สัมภาษณ์งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 8.2 รวบรวมข้อมูลการเขียนภาษาไทยจากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิตคณะ
อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516
- 8.3 นำข้อมูลเหล่านั้นมาวิเคราะห์ แยกประเภท และสันนิษฐานสาเหตุของข้อ
ผิดพลาด
- 8.4 สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

9. เครื่องหมายที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

- 9.1 _____ / ใช้ขีดใต้คำหรือข้อความที่เกี่ยวข้องกับคำ หรือข้อความที่เป็นข้อ
ผิดพลาดในข้อเดียวกัน
- 9.2 _____ ✓ หรือ _____ ( ) ใช้ขีดใต้คำหรือข้อความที่เป็นข้อผิดพลาด
( ) และวงเล็บคำหรือข้อความที่ควรจะใช้
- 9.3 _____ / เส้นตรงใช้ขีดใต้คำหรือข้อความที่เป็นข้อผิดพลาด และวงเล็บ
(X) ซึ่งมักากบาทอยู่ข้างใน แสดงว่าควรตัดคำหรือข้อความที่ขีดเส้น
ใต้ออก
- 9.4 $\bar{x}$ _____ เส้นตรงซึ่งมีกากบาทข้างบน ใช้แทรกในประโยคตรงที่ขาดคำ
( ) หรือข้อความที่จำเป็น และวงเล็บใช้สำหรับเติมคำหรือข้อความ
ที่ควรจะใช้
- 9.5 ( ) ใช้กับข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาด แต่ยกมาเพื่อให้เข้าใจ
ใจความหมายของประโยคที่มีข้อผิดพลาดนั้นดีขึ้น

ภาคที่ 1

ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต

ในภาคที่ 1 นี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึง ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ ซึ่งอาจจะแยกได้เป็น 4 ประเภท และจะแยกกล่าวประเภทละบท โดยเริ่มต้นจากบทที่ 2 ดังนี้คือ

- บทที่ 2 กล่าวถึง ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ
- บทที่ 3 กล่าวถึง ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค
- บทที่ 4 กล่าวถึง ข้อผิดพลาดในเรื่องความหมาย
- บทที่ 5 กล่าวถึง ข้อผิดพลาดในเรื่องการสะกดการันต์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย